

มัทธิว

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28										

บท 1

- 1** หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับราฮัม
- 2** อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา
- 3** ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม
- 4** รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน
- 5** สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาสเกิดจากนางราห์ โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
- 6** เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อยาหิเอลดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อชาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์
- 7** ชาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮรัม
- 8** ยาโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮรัม ยาโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 9** ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 10** ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 11** ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 12** หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเศลาทีเอล เศลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรุบบาเบล
- 13** เศรุบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 14** ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 15** ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์ ยอสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอสิยาห์
- 16** ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยอเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์
- 17** ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน
- 18** เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สุขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 19** แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ
- 20** แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 21** เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจาก

ความผิดบาปของเขา"

22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสตาศาพยากรณ์ว่า

23 "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา"

24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั้น คือได้รับมารีมาเป็นภรรยา

25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

บท 2

ครั้นพระเยชูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม

2 ถาถามว่า "กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะมีสักการท่าน"

3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ขุนวายุพระหทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยขุนวายุใจไปกับท่านด้วย

4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า ผู้เป็นพระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด

5 เขาทูลท่านว่า "ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสตาศาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

6 "บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะครอบครองอิสราเอลชนชาติของเรา"

7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ ถาถามเขาถึงความถนัดถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น

8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า "จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถนัดถื่นเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย"

9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ดำเนินหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น

10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก

11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีมารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ

12 และพวกนักปราชญ์ได้ยิณคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดานั้นไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย"

14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์

15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสตาศาพยากรณ์ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์"

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถนัดถื่นนั้น

17 ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวาระที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสตาศาพยากรณ์ว่า

18 "ได้ยินเสียงในหมู่บ้านราม่า เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว"

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

20 สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว"

21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล

22 แต่เมื่อได้ยินว่า อาร์เคลาอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบคำ

เตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลยไปยังแคว้นกาลิลี

23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า `เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ'

บท 3

ครานั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย

2 กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"

3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตรัสโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า `เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'

4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาคเอด อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า

5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น

6 และได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ด้วยการสารภาพความผิดบาปของตน

7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "โอ เจ้าชาติจูราย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น

8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น

9 อย่างนี้กลม่อมเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ

11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือฟลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน

14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์"

15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า "บัดนี้จงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์

16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์

17 และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

บท 4

ครัั้นนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง

2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร

3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร"

4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ไปยังนครเบรีสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร

6 แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์รักษาท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"

- 7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า `อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"
- 8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
- 9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน"
- 10 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"
- 11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
- 12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยืนว่ายอ่อนล้าแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
- 13 แล้วย้ายที่ประทับจากเมืองนาซาเร็ธ พระองค์เสด็จไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เซดคนเศบูลุนและนัฟทาลี
- 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวาทะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ว่า
- 15 `แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ
- 16 ประชาชนผู้หนึ่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว'
- 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"
- 18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชาย กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ เพราะเขาเป็นชาวประมง
- 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา"
- 20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที
- 21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา
- 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป
- 23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย
- 24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์ทรมานคนผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย
- 25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

บท 5

- 1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์
- 2 และพระองค์ทรงตรัสสอนเขาว่า
- 3 "บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
- 4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม
- 5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
- 6 บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์
- 7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา
- 8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า
- 9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
- 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
- 11 เมื่อเขาจะติดเียนข่มเหงและนิินท้าวร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข
- 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบาปแห่งท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงเสนาบดีพยากรณ์

ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่ฉันไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ

14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้

15 เมื่อจุดเทียนแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ แต่ยอมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น

16 ให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ

18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น

19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เลวที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า `อย่ากระทำการฆาตกรรม' ถ้าผู้ใดกระทำการฆาตกรรม ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า `อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า `อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก

23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน

24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน

25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เลือกไว้ในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ

26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ

27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า `อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา'

28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า `ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยานั้น'

32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย

33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า `อย่าเสียค่าสัตยปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตยปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'

34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า

35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้

37 จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

38 ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า `ตาแทนตา และฟันแทนฟัน'

39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย

40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาเสียด้วย

- 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร
- 42 ถ้าเขาจะขอสั่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน
- 43 ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'
- 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติอย่างเหยียดหยามต่อท่านและข่มเหงท่าน
- 45 ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม
- 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็ยังกระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
- 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
- 48 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ"

บท 6

"**จ**งระวังให้ดี ท่านอย่ากระทำทานต่อหน้าคนอื่นเพื่อจะให้เขาเห็น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

- 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
- 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น
- 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย
- 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
- 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย
- 7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง
- 8 ท่านอย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่จะท่านทูลขอแล้ว
- 9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
- 10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก
- 11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้
- 12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่ เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น
- 13 และขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากซึ่งชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
- 14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย
- 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน
- 16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
- 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงสโลมทาศีระและล้างหน้า
- 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย
- 19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไป

ได้

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีหมีขโมยชุดช่องลักเอาไปได้

21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย

23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด

24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะซังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

25 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

27 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ

28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย

29 และเรามอบท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง

30 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อนโยน พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือ

31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม

32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้

34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว"

บท 7

"**อ** ยากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ

2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยเทหนามอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยเทหนามอันนั้น

3 เหตุไฉนท่านมองดวงที่อยู่ในตาที่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งตอนที่อยู่ในตาของท่านเอง ท่านก็ไม่วู้สึก

4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเขียนออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด ไม่ทั้งตอนที่อยู่ในตาของท่านเอง

5 ท่านคนหน้าชื่อใจจด จงชักไม้ทั้งตอนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนออกจากตาพี่น้องของท่านได้

6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง

10 หรือให้หมูเมื่อบุตรขอปลา

- 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์
- 12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่าพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์สอนดังนี้
- 13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก
- 14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย
- 15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มามีมาหาท่านหนุ่มๆ และ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า
- 16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นจากต้นไม่มีหนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อที่ไร้หนามจากต้นมีหนาม
- 17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมมิให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมมิให้ผลเลว
- 18 ต้นไม้ดีจะไม่เกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะไม่เกิดผลดีก็ไม่ได้
- 19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ
- 20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา
- 21 มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้
- 22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ'
- 23 เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'
- 24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา
- 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา
- 26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย
- 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"
- 28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
- 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

บท 8

- 1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป
- 2 ดูก่อน มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จงทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"
- 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงหายเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
- 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย"
- 5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์
- 6 ว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก"
- 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขาให้หาย"
- 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค"
- 9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"
- 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไพบลัทธิเท่านี้แม้ในอิสราเอล
- 11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกับกับอับราฮัม

และอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์

12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ให้ส่งออกไปในที่มืด ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" ในทันใดนั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่

15 พอพระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ความไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย

17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ที่ว่า `ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป'

18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น"

20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"

21 อีกคนหนึ่งมาพบพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"

22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด"

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป

24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่

25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด พวกเรากำลังจะจมนอยู่แล้ว"

26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงขาดน้าใจ มีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ" แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป

27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครอย่างไรหนอ จนสั่งลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาดาราแล้ว มีคนสองคนออกมาจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ เขามีผีสิงดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจเดินทางนั้นได้

29 ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า "พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมาอยู่กับพวกเราทำไม ท่านจะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ"

30 ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่

31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เราเข้าไปอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด"

32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า "ไปเถิด" ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น

33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่ผีเข้าสิงอยู่นั้น

34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

บท 9

และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์

2 ดูเถิด เขาหาคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"

3 ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาท"

4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า

5 ที่จะว่า `เจ้าได้รับอภัยเรื่องบาปของเจ้าแล้ว' หรือจะว่า `จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน

6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด"

- 7 เขาก็ลุกขึ้นไปบ้านของตน
- 8 เมื่อประชาชนเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์
- 9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด้านภาซี จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
- 10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาซีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์
- 11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับคนเก็บภาซีและคนบาปเล่า"
- 12 เมื่อพระเยซูทรงทราบดังนั้นแล้ว ก็ตรัสกับพวกเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ
- 13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนข้อนี้ให้เข้าใจที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ด้วยว่าเราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"
- 14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร"
- 15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สหายของเจ้าป่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าปาวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันหนึ่งเจ้าปาวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร
- 16 'ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
- 17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาเย็บเอาท่อนผ้าทอใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้"
- 18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขาเหล่านั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตายลง ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก"
- 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ตามไปด้วย
- 20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์
- 21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็คงหายโรค"
- 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ" นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ
- 23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุลมุนกันอยู่
- 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์
- 25 แต่เมื่อทรงจับผู้หญิงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น
- 26 แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น
- 27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์เถิด"
- 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า "เจ้าเชื่อหรือว่า เรามีฤทธิ์จะกระทำการนี้ได้" เขาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระเจ้าข้า"
- 29 แล้วพระองค์ทรงลุกต้องตาเขตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด"
- 30 แล้วตาของเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาแข็งแรงว่า "จงระวังอย่าบอกผู้ใดให้รู้เลย"
- 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น
- 32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์
- 33 เมื่อทรงจับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมูคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย"
- 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี"
- 35 พระเยซูจึงเสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย
- 36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะที่ไม่มีผู้

เลี้ยง

- 37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ชาวที่ตองเกียวนั้นมีมากนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่
38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

บท 10

เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกลีบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้

2 อัครสาวกลีบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา

3 ฟิลิปและบารโธโลมิว โทมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าซัดเดอัส

4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์ไว้

5 ลีบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย

6 แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลนั้นดีกว่า

7 จงไปพลาจประกาศพลาจว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'

8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ

9 อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน

10 หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน

11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป

12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น

13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน

14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย

15 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

16 ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปจุ้และอยู่ท่ามกลางสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และมีภัยเหมือนนกเขา

17 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา

18 และจะนำท่านส่งไปให้เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่เขาและแก่คนต่างชาติ

19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้แล้ว อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลา

20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน

21 แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

22 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

23 แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆทั้งหมดในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน

25 ซึ่งศิษย์จะได้รับการรับรองเสมอของครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่า เบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นเท่าใด

26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน

- 28 อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆาจิติวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิณาศในนรกได้
- 29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้
- 30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น
- 31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว
- 32 เหตุฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
- 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
- 34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา
- 35 เรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี
- 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน
- 37 ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็คือไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่ใช่สมกับเรา
- 38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่ใช่สมกับเรา
- 39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด
- 40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็คือรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา
- 41 ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ได้ที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ได้ที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ
- 42 และถ้าผู้ใดจะเอาหน้าเย็นสักด้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้"

บท 11

- ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา
- 2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป
- 3 ทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น"
- 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นซึ่งท่านได้ยินและเห็น
- 5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
- 6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข"
- 7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่ออะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
- 8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในราชวัง
- 9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แนนีเดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก
- 10 คือยอห์นนี่แหละที่ได้เขียนกล่าวถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
- 11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ที่ได้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
- 12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ได้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้
- 13 เพราะว่าคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี่
- 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับให้เป็น ก็ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
- 15 ใครมีหูจงฟังเถิด

- 16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก้อเพื่อน
- 17 กล่าวว่่า `พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมีได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมีได้ตีออกซกหั่ว'
- 18 ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่่า `มีผีเข้าสิงอยู่'
- 19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่่า `ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่พระปญญา ก็ปรากฏว่่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปญญานั้น"
- 20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นดิเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่
- 21 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซด้า เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว
- 22 แต่เราบอกเจ้าว่่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า
- 23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้
- 24 แต่เราบอกเจ้าว่่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า"
- 25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่่า "ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้
- 26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
- 27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้
- 28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข
- 29 จงเอาแอของเรามาแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน
- 30 ด้วยว่าแอของเรา ก็แบกง่าย และภาระของเราก็มเบา"

บท 12

- ๑ ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน
- 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"
- 3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่่า "พวกท่านยังมิได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว
- 4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บูโรหิตพวกเดียว
- 5 ท่านทั้งหลายมิได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่่า ในวันสะบาโตพวกบูโรหิตในพระวิหารย่อมดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด
- 6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่่า ที่นี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก
- 7 ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่่า `เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสวดบูชา' ท่านก็ลงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีผิด
- 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต"
- 9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา
- 10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
- 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกไปในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ลุกลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ
- 12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต"

- 13 แล้วพระองค์ตรัสกับคนมอสิบนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
- 14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้
- 15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน
- 16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด
- 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์เสนาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า
- 18 `ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรายังเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ
- 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน
- 20 `มิอ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียบเป็นค้อนแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ
- 21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน'
- 22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงพูดจึงเห็นได้
- 23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ"
- 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า "ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น"
- 25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้
- 26 และถ้าชาตानขับชาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้
- 27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน
- 28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว
- 29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้
- 30 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป
- 31 เพราะฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหิมนี้นั้นจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมนี้นั้นจะโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้
- 32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า
- 33 ฟังกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งว่าต้นดีผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน
- 34 โอ ชาติจูราย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากรใจ
- 35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว
- 36 ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา
- 37 เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"
- 38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีมาทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน"
- 39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์เสนาพยากรณ์
- 40 ด้วยว่า `โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน' ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น
- 41 ชนชาตินั้นจะเหวี่ยงลูกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาตินั้นจะเหวี่ยงลูกกลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่
- 42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี่

- 43 เมื่อผีโศโครออกมาจากตู้ใต้แล้ว มันก็ท่องเทียวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย
- 44 แล้วมันก็กล่าวว่า `ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว
- 45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น"
- 46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดุเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอก ประสงค์จะสนทนากับพระองค์
- 47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดุเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์"
- 48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า "ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา"
- 49 พระองค์ทรงเข้าไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "ดุเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา
- 50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

บท 13

- ในวันนั้นพระเยซูก็เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเลสาบ
- 2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง
- 3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า "ดุเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช
- 4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย
- 5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพืชราก มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก
- 6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป
- 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย
- 8 บ้างก็ตกที่หินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกลิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง
- 9 ใครมีหูจงฟังเถิด"
- 10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า "เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา"
- 11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้
- 12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มียิ่งกว่านั้น แม้ว่าจะมีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา
- 13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ
- 14 ความเป็นอยู่ของเขาก็สำเร็จตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่า `พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต
- 15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาก็มืด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย'
- 16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน
- 17 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน
- 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น
- 19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมทาง
- 20 และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพืชรากนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับพันที่ด้วยความปรีดี
- 21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการขัดแย้งต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละ
- 22 ผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการส่อลวง

แห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวอจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล

23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวอจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง"

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน

25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป

26 ครั้นต้นข้าวขึ้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย

27 ผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า `นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน'

28 นายก็ตอบพวกเขาว่า `นี่เป็นการกระทำของศัตรู' พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า `ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือไม่'

29 แต่นายตอบว่า `อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย

30 ให้ทั้งสองจำเรียวไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า "จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา""

31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผู้พักถนเมล็ดหนึ่งซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไรของตน

32 เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเรียวเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้"

33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย

35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวอจนะที่ตรัสโดยศาสตาดพยากรณ์ว่า `เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้คนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น"

37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์

38 นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย

39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน

42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขา ดูดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อขุมานั้น

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี

46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ดึงปลารวมทุกชนิด

48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย

49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม

50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือไม่" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "เข้าใจ พระเจ้าข้า"

52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน"

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น

- 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเข่า จนคนทั้งหลาย
ประหลาดใจแล้วพูดกันว่า "คนนี้มีสติปัญญาและการอธิษฐานอย่างนี้มาจากไหน"
- 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเข่าชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเข่าชื่อยาคอบ โยเสส ซีโมน และยู
ดาสมิใช่หรือ
- 56 และน้องสาวก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน"
- 57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเข่าว่า "ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ใน
บ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน"
- 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอธิษฐานมากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

บท 14

ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู

- 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า "ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุ
ฉะนั้นท่านจึงกระทำการอธิษฐานได้"
- 3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน
- 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่ได้รับนางมาเป็นภรรยา"
- 5 ถึงเฮโรดอยากจะทำยอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเข่าทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
- 6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเข่าทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ
- 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น
- 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า "ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ"
- 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน
กับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้
- 10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก
- 11 เข่าจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา
- 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ
- 13 เมื่อพระเยซูได้ทรงทราบแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชน
ทั้งปวงทราบ เข่าก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป
- 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเข่า จึงได้ทรงรักษา
คนป่วยของเข่าให้หาย
- 15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอ
พระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้าน"
- 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเข่าเถิด"
- 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น"
- 18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด"
- 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระ
พักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง
- 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เข่าเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
- 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
- 22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชน
กลับบ้าน
- 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปยังภูเข่าโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เวลาที่มืดลง
พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว
- 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่
- 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

- 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า "เป็นผี" เขาจึงร้องอิงไปเพราะกลัว
- 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย"
- 28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์"
- 29 พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู
- 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย"
- 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม"
- 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็เงียบลง
- 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงถามพระเยซูว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว"
- 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเอนเนซาเรท
- 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์
- 36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้และต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้จะต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

บท 15

- ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า
- 2 "ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเรารับประทานอาหาร"
- 3 แต่พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า
- 4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
- 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแช่งบิดามารดาว่า 'สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว'
- 6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน' อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไป เพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน
- 7 โอ คนหน้าซื่อใจคด อธิษฐานได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า
- 8 'ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
- 9 เขาไม่ฟังเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน"
- 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด
- 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
- 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก"
- 13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ต้นไม้อะไรทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
- 14 ช่วงเขาเกิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ"
- 15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานั้นให้พวกข้าพระองค์ทราบ"
- 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ
- 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่บ่อไป
- 18 แต่สิ่งซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
- 19 ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดผีผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ
- 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็น

มลิน" "

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน

22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า "โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก"

23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนวอนพระองค์ ทูลว่า "ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา"

24 พระองค์ตรัสตอบว่า "เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล"

25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด"

26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร"

27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า "จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน"

28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น

30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย

31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มียาอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง"

33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้เราจะหาอาหารที่ไหน พอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้"

34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว"

35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน

36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน

37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม

38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

บท 16

พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น

2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า 'รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง'

3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว' โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านี้ท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ

4 คนชาติชั่วและเล่นขี้แสบหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น" แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา

5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนำขนมปังไปด้วย

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี"

7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เรามิได้นำขนมปังมา"

8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า "โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องมิได้นำขนมปังมา

9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง

10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง

11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี"

- 12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังชื่อชนมิ่ง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
- 13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งคือบุตรมนุษย์เป็นผูใด"
- 14 เขาจึงทูลตอบว่า "บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์"
- 15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นผูใด"
- 16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"
- 17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ
- 18 ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้
- 19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ เมื่อท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์"
- 20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผูใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น
- 21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่
- 22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย"
- 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"
- 24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผูใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
- 25 เพราะว่าผูใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผูใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
- 26 เพราะถ้าผูใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
- 27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน
- 28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสชาติความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน"

บท 17

- 1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง
- 2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง
- 3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์
- 4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลีลาสามหลังที่นี้ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"
- 5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด"
- 6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก
- 7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย"

- 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว
- 9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสห้ามเหล่าสาวกว่า "นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย"
- 10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาจะต้องมาก่อน"
- 11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เอลียาต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
- 12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน"
- 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
- 14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลว่า
- 15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก เคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ
- 16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"
- 17 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด"
- 18 พระเยซูจึงตรัสสาทัพบิณีนัน มันก็ออกจากเขา ทันใดนั้นเด็กก็หายเป็นปกติ
- 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้"
- 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น' มันก็จะเลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้จะไม่มีเลย
- 21 แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"
- 22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมือของคนทั้งหลาย
- 23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นขึ้นมาใหม่" พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก
- 24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า "อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ"
- 25 เปโตรตอบว่า "เสีย" เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสหรือจากผู้อื่น"
- 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "เคยเก็บจากผู้อื่น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย
- 27 แต่เพื่อมิให้เขาเข้าใจผิด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรากับท่านเถิด"

บท 18

- 1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์"
- 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา
- 3 แล้วตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย
- 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะล่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆคนนั้น ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
- 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
- 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า
- 7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
- 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์
- 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดี

กว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก

10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

11 เพราะบาปตรมมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด

12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเพื่อหาตัวที่หายนั้นหรือ

13 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หาย เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ได้หลงหายนั้น

14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา

16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้

17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี

18 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ใดในนามของเรา เราจะอยู่ที่นั่น

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะทำอย่างไรเพื่อจะช่วยให้เขาสำนึกผิดถึงเจ็ดครั้งหรือ"

22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคุณด้วยเจ็ดสิบ

23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน

24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคณหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า

25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้

26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า `ข้าแต่ท่าน ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'

27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระหทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป

28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า `จงใช้หนี้ให้ข้า'

29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า `ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'

30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปจำจองไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น

31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา

32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ผู้นั้นมาสั่งว่า `โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา

33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ'

34 แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด

35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง"

- ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสด้วยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดีย ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
- 2 ผู้ชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขายให้หายที่นั่น
- 3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
- 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง"
- 5 และตรัสว่า "เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน"
- 6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย"
- 7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้"
- 8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น"
- 9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นผู้ชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย"
- 10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ถ้าลักษณะของสามีภรรยาเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นสามีภรรยากันเลยก็ดีกว่า"
- 11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า "มิใช่ทุกคนจะรับประเพณีตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประเพณีได้"
- 12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นชนที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชนที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชนที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด"
- 13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้
- 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าชาวอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น"
- 15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น
- 16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์"
- 17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าใน ชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้"
- 18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า "คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง" พระเยซูตรัสว่า "อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ"
- 19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"
- 20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า "ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง"
- 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา"
- 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินด้วยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
- 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก"
- 24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า"
- 25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้"
- 26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า "ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง"
- 27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง"
- 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหมคราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่ง

แห่งสงาราคีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล

29 ผู้ใดได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือลูกหรือไร่นา เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น"

บท 20

"ดูว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่

2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาวันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา

3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด

4 จึงพูดกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร" แล้วเขาก็พากันไป

5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน

6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า "พวกท่านยืนอยู่ที่นั่นเปล่าๆวันยังค่ำทำไม"

7 พวกเขาตอบเจ้าของสวนว่า "เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า" เจ้าของสวนบอกพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างที่สมควร"

8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า "จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก"

9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาวัน

10 ส่วนคนที่มาที่แรกนั้นก็จะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาวันเหมือนกัน

11 เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของสวน

12 ว่า "พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน"

13 ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบแก่คนหนึ่งในกลุ่มนั้นว่า "สหายเอ๋ย เรามิได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาวันมิใช่หรือ"

14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน

15 เราจะปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี"

16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่สาฟง และตรัสกับเขาว่า

18 "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะทรยศบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะประทุษร้ายท่านถึงตาย

19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยิ่นตื้อ และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาจากใหม่"

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์

21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า "ท่านปรารถนาอะไร" นางทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนหนึ่งในราชอาณานิคมของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง"

22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ" เขาทูลพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์ทำได้"

23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้าง

ชาวและช่างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะทำให้แก่ผู้นั้น"

24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความชื่นเคื่องพี่น้องสองคนนั้น

25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้อยู่ ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ

26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

27 ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน

28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้่งชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป

30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"

31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"

32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า "ท่านทั้งสองจะใครให้เราทำอะไรเพื่อท่าน"

33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์หายบอด"

34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

บท 21

ครัั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน

2 ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา

3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที"

4 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า

5 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงเมลากับลูกของมัน'

6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้

7 จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น

8 ผู้่งชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน

9 ฝ่ายผู้่งชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า "โอชนันนาแก่นราธโอรสของดาวิด `ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โยชนันนา' ในที่สุด"

10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด"

11 ผู้่งชนก็ตอบว่า "นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย

13 และตรัสกับเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า `นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น `ถ้ำของพวกโจร'"

14 คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย

15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า "โอชนันนาแก่นราธโอรสของดาวิด" เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง

16 และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า `จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'"

- 17 พระองค์ได้ทรงลงจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี
- 18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงทิวพระกระยาหาร
- 19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลแม้แต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป
- 20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า "เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด"
- 21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' ก็จะได้สำเร็จได้
- 22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้"
- 23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน"
- 24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
- 25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์" เขาได้ปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
- 26 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เราก็ก้าวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"
- 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
- 28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า 'ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นเถิด'
- 29 บุตรคนนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไม่ไป' แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ
- 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไปขอรับ' แต่ไม่ไป
- 31 ก็บุตรสองคนนี้เป็นคนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "คือบุตรคนแรก" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
- 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านในทางชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น
- 33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อน้ำองุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
- 34 ครั้นถึงฤดูผลองุ่น จึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลของเขา
- 35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง
- 36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้อื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก
- 37 ครั้งที่สุดเขาก็ใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า 'เขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'
- 38 แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของสวนมาก็พูดกันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเสียเถอะ แล้วให้เรายึดมรดกของเขา'
- 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเสีย
- 40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น"
- 41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เขาจะล้างผลาญคนชั่วเหล่านั้นด้วยโทษร้ายแรง และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งผลให้โดยถูกต้องตามฤดูกาลต่อไป"
- 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'
- 43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้ผลเจริญสมกับอาณาจักรนั้น

- 44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป"
- 45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้อินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา
- 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

บท 22

พระเยชูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า

- 2 "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกมเหสีสำหรับราชโอรสของท่าน
- 3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่รับเชิญมาในการอภิเษกนั้น แต่เขาไม่ใครจะมา
- 4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้ขึ้นไปอีก รับสั่งว่า `ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุนแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกนี้เถิด'
- 5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไถนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย
- 6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย
- 7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปรามปรามผู้ฆ่าคนเหล่านั้น และให้เผาเมืองเขาเสีย
- 8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า `งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน
- 9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบใครก็ให้เชิญมาในงานนี้'
- 10 พวกผู้รับใช้จึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนห้องโถงงานอภิเษกนั้นเต็มด้วยแขก
- 11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงาน
- 12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า `สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส' ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก
- 13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า `จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และซบเซี้ยวเดียวพัน'
- 14 ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"
- 15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันวางแผนว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร
- 16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเอโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ได้สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
- 17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดให้พวกข้าพเจ้าทราบ ว่าท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งสาวให้แก่อิชซารนั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
- 18 แต่พระเยซูทรงสว่างรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม
- 19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน" เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์
- 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"
- 21 เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เหตุฉะนั้น ของของซีซาร์จงถวายแก่อิชซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"
- 22 ครั้นเขาได้อินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป
- 23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
- 24 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า `ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่เสียไว้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'
- 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่พี่น้องชาย
- 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
- 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
- 28 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"
- 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

- 30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
- 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า
- 32 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น"
- 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
- 34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีหนึ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน
- 35 มีบาเรียนผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองถามพระองค์ว่า
- 36 "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชนิพนธ์นั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด"
- 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า "'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเรา ด้วยสุดจิตสุดใจของเรา และด้วยสิ้นสุดความคิดของเรา'
- 38 นั้นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น
- 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
- 40 พระราชนิพนธ์และคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"
- 41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า
- 42 "พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของผู้ใด" เขาตอบพระองค์ว่า "เป็นเชื้อสายของดาวิด"
- 43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า
- 44 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
- 45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้"
- 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

บท 23

- ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์
- 2 ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีหนึ่งบนที่นั่งของโมเสส
- 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่
- 4 ด้วยเขาเอาของหนักและแบกยากวางบนปามมนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นี้เดียวก็ไม่จำเป็นต้องเลย
- 5 การกระทำของเขาเป็นการอวดเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สามเเลื้อยที่มีพู่ห้อยอันยาว
- 6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
- 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี รับบี'
- 8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด
- 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
- 10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า 'นาย' ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
- 11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ท่านทั้งหลาย
- 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น
- 13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ พวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้
- 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น

- 15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไป เพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจาริต เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า
- 16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้าสอนว่า 'ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างพระวิหาร คำปฎิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฎิญาณ'
- 17 โอ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์
- 18 และว่า 'ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฎิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฎิญาณ'
- 19 โอ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์
- 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฎิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น
- 21 ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฎิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น
- 22 ผู้ใดจะปฎิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฎิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
- 23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่ง ยีหฺร่า และขม้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้น พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย
- 24 โอ คนนำทางตาบอด เจ้าครองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป
- 25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายใน ถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส
- 26 โอ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย
- 27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสารพัดโสโครก
- 28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกแลดูเหมือนว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า
- 29 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม
- 30 แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น จะได้มีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หาไม่ได้'
- 31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น
- 32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด
- 33 โอ พวกงู เจ้าซาติงูร้าย เจ้าจะพันโทษนรกอย่างไรได้
- 34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เฝื่อนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ชมเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง
- 35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรซาบายาริคา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น คงตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย
- 36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้
- 37 โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กลุกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
- 38 ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า'
- 39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'"

บท 24

ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาขึ้นตึกทั้งหลายในพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร

- 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับ

กันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี"

3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้"

4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง

5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง

7 เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคติดต่อ ร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ

8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก

9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ชนทุกชนาและฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา

10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน

11 ผู้พยากรณ์ทั้งหลายจะเกิดมีขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่กว้างออกไป

13 แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

14 ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลสาธดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์" (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)

16 "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา

17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของออกจากบ้านของตน

18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

19 แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจา นางสาวสาวหญิงที่มีครรภ์ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่

20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต

21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่มีต่อไปอีก

22 ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย

24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง

25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'ดูเถิด อยู่ที่ห้องใน' ก็จงอย่าเชื่อ

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกนั้นใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้น

28 ชากศพอยู่ที่ไหน ผู่นกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น

29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'

30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า 'มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์' แล้วเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า' ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก

31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

32 จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาสิ่งเหล่านั้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประจวบแล้ว
34 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
35 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว
37 ด้วยสมัยของโนอาห์ได้เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวัน
ที่โนอาห์เข้าในนาวา
39 และน้ำท่วมมากวาดเอาเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวจิตใจ เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉนั้นด้วย
40 เมื่อนั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
41 หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน
43 จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามไหน เขาจะตื่นอยู่และเฝ้าระวัง ไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้
44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา
45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
47 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่าน
48 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นชั่วและคิดในใจว่า `นายของข้าคงมาช้า'
49 แล้วจะตั้งตนโบายดีเพื่อตนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับเพื่อนซี้เมา
50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้
51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขอ
เชื้อยเคี้ยวฟัน"

บท 25

"1 เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าสาว
2 เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหญิงมีปัญหาห้าคน
3 ฝ่ายคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่
4 คนที่มีปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่กาไปกับตะเกียงของตนด้วย
5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ำอยู่ พวกหญิงก็พากันง่วงเหงาและหลับไป
6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า `ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด'
7 พวกหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน
8 พวกที่โง่ก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า `ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่'
9 พวกที่มีปัญญาก็ตอบว่า `ทำอย่างนั้นไม่ได้ นกส่วน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับ
ตัวเองจะดีกว่า'
10 เมื่อเขากาลังไปซื้อนั้นเจ้าบาวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้ไปกับท่านในการเลี้ยงเนื่องในงานสมรส แล้วประตูก็
ปิด
11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกห้าคนก็มาร้องว่า `ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเข้าไปด้วย'
12 ฝ่ายท่านตอบว่า `เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน'
13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้นที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา
และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้
15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้ว
ท่านก็ไปทันที
16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์

- 17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้นำไปอีกสองตะลันต์เหมือนกัน
- 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้
- 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น
- 20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินไปฝากไว้ที่คนอื่นและมาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์'
- 21 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึกร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'
- 22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์'
- 23 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึกร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'
- 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวกับผลที่ท่านมีได้ หวาน เก็บสำสมที่ท่านมีได้ไปเลย'
- 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูก่อน นี่แหละเงินของท่าน'
- 26 นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวกับหว่าน เก็บสำสมที่เราได้ไปเลย'
- 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเราจะได้เงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย
- 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสับตะลันต์
- 29 ด้วยว่าผู้ใดมิอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าจะมีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา
- 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'
- 31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสงราวีของพระองค์กับหมู่ทูตสวรรค์อันบริสุทธ์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์
- 32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวก เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะจะแยกแกะออกจากแพะ
- 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย
- 34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก
- 35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้
- 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'
- 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร
- 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร
- 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'
- 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเราฉันถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'
- 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น
- 42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม
- 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มิได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านมิได้เยี่ยมเรา'
- 44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา"

46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

บท 26

ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสด้วยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า

2 "ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ให้ถูกตรึงที่กางเขน"

3 ครั้นนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่อุทยานของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกชานกันว่า คายาฟาส

4 ประกาศกันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย

5 แต่เขาพูดว่า "ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย เดียวประชาชนจะเกิดการจลาจล"

6 ในเวลาที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน

7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์

8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า"

9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้"

10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา"

11 ด้วยว่าคนยากจนมียูกับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป

12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา

13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนที่ชาวประเสริฐนี้จะประกาศไปทั่วพิภพ การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"

14 ครั้นนั้นคนหนึ่งจากสาวกลีบสองคนชื่อ ยูดาอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่

15 ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้าเท่าไร" ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เงินแก่ยูดาสามสิบเหรียญ

16 ตั้งแต่นั้นมานายูดาสคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ไว้

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า "จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน"

18 พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง บอกเขาว่า 'พระอาจารย์ว่า กาลกำหนดของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา'"

19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง และได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกลีบสองคน

21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้"

22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ"

23 พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาอาหารจุ่มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเราไว้"

24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่บัดนี้ผู้ที่จะทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า"

25 ยูดาที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว"

26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา"

27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด"

28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก

29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเถาจนต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวก

ท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

31 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป'

32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน"

33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุ้งก็หาไม่ได้เลย"

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

35 เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นั่นขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น"

37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโมกเสราและหนักพระทัยยิ่งนัก

38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด"

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ก็ชนพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า "โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"

40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "เป็นอย่างไรละ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักครู่เดียวไม่ได้หรือ"

41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง"

42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า "ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์"

43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น

44 พระองค์จึงทรงลงเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม เหมือนคราวก่อนๆอีก

45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า "จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาก็ใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมือคนบาป

46 ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว"

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากติดตาม ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน

48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้้นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า "เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้"

49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า "สวัสดี พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์

50 พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม" คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและกุมไป

51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด

52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ

53 ท่านคิดว่าเราจะขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ และในครู่เดียวพระองค์จะประทานทูตสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกอง

54 แต่ถ้าเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร"

55 ขณะนั้นพระเยซูได้ตรัสกับหมู่ชนว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่

56 แต่เหตุการณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นครั้งนี้ เพื่อจะสำเร็จตามที่พวกศาสนพยากรณ์ได้เขียนไว้" แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปถึงคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ที่นั่น

58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปทางๆจนถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานเท็จมาเบิกปากปรีาพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา

- 61 กล่าวว่า "คนนี้ได้ว่า เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน"
- 62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร"
- 63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"
- 64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"
- 65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงนึกเสียใจของตน แล้วว่า "เขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว"
- 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงก็ตอบว่า "ควรปรับโทษถึงตาย"
- 67 แล้วเขากล้งนำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์
- 68 แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราทราบว่าใครตบเจ้า"
- 69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณศาลาสนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย"
- 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่อง"
- 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"
- 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีกทั้งปฏิญาณว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น"
- 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง"
- 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสลดและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไวกก็ขึ้น
- 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไวกขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์ยิ่งนัก

บท 27

- ก**รีนรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
- 2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอมไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง
- 3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่
- 4 กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า "การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง"
- 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย
- 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้ววว่า "เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลหิต"
- 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง
- 8 เหตุฉะนั้น เขาจึงเรียกทุ่งนั้นว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้
- 9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า `เขารับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั่น' คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้
- 10 `แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'
- 11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือไม่" พระเยซูตรัสกับท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้ว"
- 12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด
- 13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือไม่"
- 14 แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจนัก

- 15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ
- 16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส
- 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า "เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์"
- 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจนา
- 19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า "ท่านอย่าพัวพันเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ฉันฝันร้ายไม่มีความสบายใจเพราะท่านผู้นั้น"
- 20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย
- 21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า "บาร์บัส"
- 22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์" เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"
- 23 เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"
- 24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด"
- 25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด"
- 26 ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยดีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบให้ตรึงไว้ที่กางเขน
- 27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโธเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้
- 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์
- 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสามเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเตียรของพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยะเยยพระองค์ว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"
- 30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้เท้าตีพระเตียรพระองค์
- 31 เมื่อพวกเขาเยะเยยพระองค์แล้ว เขาลอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน
- 32 ครั้นพวกเขาออกไปแล้ว เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป
- 33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่หนึ่งที่เรียกว่ากลโกธา แปลว่า ที่กะโหลกศีรษะ
- 34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย
- 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากลงแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า "เสื้อผ้านั้นของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน"
- 36 แล้วพวกเขาก็ทิ้งผ้าพระองค์อยู่ที่นั่น
- 37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเตียร ซึ่งอ่านว่า "ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว"
- 38 คราวนั้นเขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง
- 39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ ส่นศีรษะของเขา
- 40 กล่าววว่า "เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"
- 41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยะเยยพระองค์เช่นกันว่า
- 42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเถิดยวนี้เถิด และเราจะได้เชื่อเขา"
- 43 เขาไวใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเถิดยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า "เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า"
- 44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบขี้ตอพระองค์เหมือนกัน
- 45 แล้วก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง
- 46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"
- 47 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า "คนนี้เรียกเอลียาห์"

- 48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขารุ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำอุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย
- 49 แต่คนอื่นร้องว่า "อย่าเพื่อก่อน ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่"
- 50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
- 51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่นบนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน
- 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคน ที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา
- 53 และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก
- 54 ส่วนนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกัน เมื่อได้เห็นแผ่นดินไหวและการทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
- 55 ที่นั่นมีหญิงหลายคน ที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลี เพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล
- 56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี
- 57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย
- 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้
- 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้
- 60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็ไป
- 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์
- 62 ในวันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
- 63 เรียนว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่วงไปสามวันแล้ว เราจะเป็นขึ้นมาใหม่'
- 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก"
- 65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า "พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ทำได้"
- 66 เขาจึงไปหาอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

บท 28

- ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเข้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์
- 2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากรสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น
- 3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ
- 4 ยามที่เฝ้าอยู่นั้นกลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย
- 5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "อย่ากลัวเลย เราทราบว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขน
- 6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น
- 7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราก็บอกท่านแล้ว"
- 8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก จึงไปบอกพวกสาวกของพระองค์
- 9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า "จงจำเรียมเถิด" หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์
- 10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น"
- 11 เมื่อหญิงเหล่านั้นกำลังไป ดูเถิด มียามบางคนในพวกที่เฝ้าอุโมงค์นั้นเข้ามาในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง

- 12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร
- 13 สั่งว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า 'พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'
- 14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ"
- 15 ครั้นพวกทหารได้รับเงินนั้น จึงทำตามคำแนะนำ และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้
- 16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาก่อนที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้
- 17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่
- 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า "ฤทธาานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
- 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูก่อน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน"

For other languages please go to www.wordproject.org